

fald indtil Gil-Robles selv klargjorde det i en artikel i Politiken den 18. juli, hvor han sagde:

»Når jeg ikke skriver direkte, at Danmark overtræder konventionerne, er det for at være respektfuld over for den danske regering i stedet for at banke tingene ned i bordet.«

Er der behov for, at vi får en mere direkte diplomatisk sprogbrug, så selv danske ministre forstår det, når de får kritik fra menneskerettighedskommissæren?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Nej, for jeg anerkender ikke det, han sagde til Politiken. Jeg anerkender det, han har skrevet i sin rapport, og regeringen har jo også svaret ved at gøre sig de overvejelser med hensyn til familiesammenføringer, den har, og de munder ud i den konklusion, at man ikke vil ændre reglerne.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det virker altså et eller andet sted problematisk, når vi, som det kan læses i redegørelsen, oplever, at Menneskerettighedsdomstolen sander til, og at der er behov for, at der tages nationale initiativer, der sikrer, at sagerne ikke kommer frem.

Derfor må vi spørge: Er der ikke behov for, at menneskerettighedskommissæren direkte tager bladet fra munden og udtaler sin kritik tydeligere, når selv gamle demokratier fuldstændig sidder en kritik overhørig? Menneskerettighedskommissæren har ganske klart og tydeligt sagt, at Danmark bør ændre sin lovgivning for ikke at komme i konflikt med konventionerne – udtrykt på en diplomatisk og respektfuld måde, som givetvis ville blive forstået i Udenrigsministeriet, men altså ikke blev forstået af den danske fagminister. Er der så ikke behov for, at vi siger til menneskerettighedskommissæren, at fremover vil vi gerne bede ham tale mere bramfrit, så selv den danske regering kan forstå det?

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jamen det er en helt gal problemstilling. Europarådets domstol sander ikke til på grund af danske familiesammenføringsregler. Europarådets domstol sander til, fordi der er en masse, der klager i den tro, at det er noget, de kan klage over, og fordi der er lande, som gentager de samme fejl, selv om de er blevet dømt. Alle disse ting kan man gøre noget ved.

Der er vedtaget en konvention 14, som gerne skulle betyde, at der i hvert fald kommer færre sager, og det ville altså også være hensigtsmæssigt, hvis lande, der gentager og gentager de samme fejl, begynder at rette dem. Men det er altså ikke de danske familiesammenføringsregler, der får domstolen til at sande til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg hørte fru Hanne Severinsen sige i sin ordførertale, at på den ene side er hun bekymret over lige præcis spørgsmålet om, hvorvidt domstolen sander til i sager, men på den anden side fik vi at vide, at spørgsmålet om, hvorvidt menneskerettighedskommissærens kritik af Danmark og Menneskerettighedscenterets kritik af Danmark rent faktisk holder stik, må bero på et antal sager, som endnu ikke er anlagt ved domstolen.

Jeg kunne godt tænke mig at få ordførerens kommentarer til, hvordan de to synspunkter kan hænge sammen. Vil det sige, at rollen som vejleder for regeringerne ikke er udstrakt til Danmark i denne sammenhæng, eller hvordan skal det forstås? Kræver ordføreren, at der rent faktisk skal være klokkeklare sager, før den danske regering har til hensigt at rette sig efter de anbefalinger, menneskerettighedskommissæren er kommet med?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Menneskerettighedskommissæren er altså ikke en domstol. Menneskerettighedskommissæren er kommet med nogle udtalelser og nogle meninger, som jeg i høj grad også opfatter som politiske meninger, og det er i hvert tilfælde ikke det, som får domstolen til at sande til. Det er som sagt dels en masse bagatelsager, dels en masse sager, der beror på, at lande, der allerede er blevet dømt for noget, bliver ved med at lave de samme fejl.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg skal bare lige have det helt på det rene: Er menneskerettighedskommissæren politiker? Så forstår jeg ikke, hvorfor man har ansat ham til at vejlede og rådgive regeringerne i spørgsmål om menneskerettigheder.

Hvis det er en politiker, som kommer med nogle anbefalinger, som man kan følge, hvis det passer en, og lade være, hvis det ikke passer en, hvordan skal vi så forholde os til alle mulige an-